

A NYAKLÁNC

MATT WITTEN

PULSE
VÁLOGATÁS

Az óra vészesen ketyeg, az igazságért folytatott harc könnyen elbukhat.

Susan Lentigo kislányát húsz évvel ezelőtt meggyilkolták. A New York államban élő pincérnő most útra kel, hogy Észak-Dakota egyik börtönében szemtanúja legyen a gyilkos kivégzésének.

Útja során azonban új, megdöbbentő bizonyítékokra bukkan, amely felkelti benne a gyanút, hogy az elítélt ártatlan, és az igazi gyilkos még mindig szabadon jár. Susannak nincs sem pénze, sem vesztegetni való ideje, de nekivág, hogy kiderítse az igazságot, mielőtt kivégeznek egy vétlen embert, és egy újabb ártatlan kislány válik áldozattá.

Csak hogy az FBI nem hajlandó újraindítani a nyomozást, azt hiszik, hogy a nőnek idegösszeomlása van. Susan viszont új erőre talál, és két különös szövetségest is szerez. Egyikük egy cinikus, dacos tinilány, a másikuk az eredeti nyomozást végző, most már nyugdíjas nyomozó. Susan az ő segítségükkel veszi fel a harcot, hogy rács mögé juttassa az igazi gyilkost. Vajon sikerül-e végre igazságot szolgáltatnia a kislányának?

MATT WITTEN

televíziós író, regényíró, drámaíró és forgatókönyvíró, aki az elmúlt húsz évben olyan sikersorozatokon dolgozott, mint például az Esküdt ellenségek, a JAG – Becsületbeli ügyek, a Hazug csajok társasága és a CSI: Miami helyszínelők. A nyaklánc című regényét a krimi-, thriller- és detektívregény kategóriában az év könyvének választották az Amazon szerkesztői. Már tervezik a történet filmre vitelét, a producer várhatóan Leonardo DiCaprio lesz.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.mattwittenwriter.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamValogatás

„Rendkívül izgalmasnak találtam ezt a regényt Matt Witten céltudatos történetszövésének köszönhetően. A feszültség egészen a legutolsó pillanatig, a katartikus feloldásig fokozódott. Szívből ajánlom a könyvet a krimik és a pszichológiai thrillerek szerelmeseinek.”

FICTIONPHILE

„Azok, akik kifejezetten kedvelik az amatőr nyomozókat, főleg az olyanokat, akik valamilyen módon személyesen is kapcsolódnak az üggyhez, ezt a regényt kétségtelenül élvezni fogják.”

PUBLISHERS WEEKLY

„A nyaklánc igazán feszes tempójú pszichológiai thriller, amely egészen a megdöbbenő végkifejletig tudja fokozni a feszültséget. A váltakozó idősíkok mozgatása biztos kezű igénylő technika, de az író eléri, hogy a történet könnyedén, akadozás nélkül bontakozzon ki, és közben jó arányban adagolja a részleteket és a különböző, korábban észrevétlenül maradt nyomokat.”

BOOKTRIB

„Ha valaki kedveli a szereplőközpontú és erős érzelmi élményt nyújtó történeteket, biztosan élvezni fogja ezt a könyvet. Szembesít minket a félelmeinkkel és elgondolkodtat, hogy mi vajon mit tennénk Susan helyében. De aztán eszünkbe jut, hogy szerencsére mindez csak fikció.”

THE BEST THRILLER BOOKS

PULSE
VÁLOGATÁS

MATT WITTEN

**A
NYAKLÁNC**

—• részlet —•

ELSŐ FEJEZET

ÁPRILIS 7., VASÁRNASZÉN, HÚSZ ÉVE

– NEKED MELYIK TETSZIK? – kérdezte Amy. – A lila delfin vagy a rózsaszín kacsa?

– Az egészben az a legjobb – borzolta meg lánya selymes haját Susan –, hogy mindkettőt meg tudjuk venni.

Glens Fallsban voltak, a művészellátóban, és gyöngyöket válogattak, mert Amy egy olyan nyakláncot akart fűzni, mint amilyen a barátnőjének, Kate-nek is volt.

Susan az egész hétből ezeket az istentisztelet utáni hosszú, békés vasárnap délutánokat szerette a legjobban.

– Sokba kerül? – nézett Amy az anyjára hatalmas, kerek, barna szemével. Susan utálta, hogy hétéves kislánya mindjárt mindennek az árára gondol.

– Dehogy! – felelte. – Válassz nyugodtan annyit, amennyit csak akarsz!

Végül száz szem gyöngyöt vettek, és ahogy kimentek a boltból, Amy már ugrabugrált az izgalmától.

– Tizenegy különböző állatunk és tizenegy és fél különböző színünk van! – kukorékolta.

Susan annak idején csöndes, félénk kislány volt, és most nem győzött ámulni a gyermeke lelkesedésén: *Hogy került hozzánk ez a kis energiabomba?* Nem mintha panasznak szánta volna, persze.

Aztán átmentek a szomszédos Baskin-Robbins fagyizóba, egy mandulás-tejkaramellás fagylaltra.

– Sokba kerül? – kérdezte Amy.

Té jó ég!

– Ne aggódj ezen! – mondta Susan. – Vegyünk dupla adagot!

Danny már két hónapja egyetlen házat sem adott el, és Amy nyilvánvalóan érezte az ebből adódó feszültséget. De majd úgyis fordul a szerencse! Mindig fordul a végén. Remélhetőleg a mai házbemutató jól sikerül.

Az utolsó csöppet is kinyalták a hatalmas fagyaltkehelyből – Amy annyira elbűvölte a kiszolgáló tinit, hogy extra nagy adagokat adott nekik –, majd beültek Susan Dodge Dartjába, és az Adirondack előhegységén keresztül hazaveztek. Április eleje volt, a fák már rügyezni kezdtek.

– Anyu, miért brekegnek a békák? – kérdezte Amy.

– Így keresnek maguknak barátnőt.

– De én komolyan kérdezem! – kuncogott Amy.

– Én meg komolyan mondom. Az ő nyelvükön ez azt jelenti, hogy: „Gyere hozzám, szeeeeerleeeeeek!”

Jól elhúzta a szót, és Amy ezt roppant viccesnek találta.

Az út hátralévő részében megpróbálták egymást túlszárnyalni abban, hogy melyikük tudja hosszabban elnyújtani a szavakat.

– Szeeeeerleeeeeeeek, anyuuuuu – kántálta Amy.

– Én még annál is jobban szeeeeerleeeeeeeek. Mint a hooooooooold szeeeeereti a csillagoooooooookat – tromfolt rá Susan.

MÁSODIK FEJEZET

NOVEMBER 27., SZOMBAT, NAPJAINKBAN

SUSAN KEZÉBEN EGY DOBOZ sörrel figyelte a tömeget, ahogy a táncparketten rázták magukat, és arra gondolt, milyen furcsa, hogy mindenki vidáman iszogat és bulizik egy olyan mulatságon, amelyet egy brutális gyilkosság miatt szerveztek. Az ódon gerendafalakat rózsaszín és lila léggömbök meg ezüst angyalhaj díszítette, és a Stony Creek-i Fiúk ingyen játszottak. A nyári szezon óta ez volt a Varjú bár legnagyobb eseménye.

Terri, Susan legjobb barátnője és kollégája a bisztróban, ahol együtt pincérkedtek, megérintette az asszony vállát.

– Van kedved táncolni?

Susan gondolkodás nélkül nemet akart mondani, de Terri közelebb hajolt hozzá.

– Amy is örülne neki. Imádott táncolni – mondta.

És ez igaz volt. Amy már kis tipegő korában táncolt a countryzenére és odáig lett volna ezért a buliért. Végül Susan megadta magát.

– Oké – mondta, mire felálltak, és kiléptek a bokszból.

Az emberek pillanatok alatt észrevették, hogy mi készül. A közelükben álló három fiatal nő – Amy régi, gyerekkori barátnői – bátorítóan rámosolyogtak, és mindenki utat engedett neki.

Susan már idejét sem tudta, mikor lépett utoljára a táncparkettre, a csontjai, ízületei egészen elmerevedtek. Azzal nyugtatta magát, hogy ma este senki sem fogja kritizálni.

Terri átkarolta, közben a zenekar kissé gyorsabb tempóra kapcsolt, Susan lába keresni kezdte a ritmust. Gyorsan körülnézett, és látta, hogy a tömeg felé fordul, és neki tapsol. Mindenki eljött, akit csak ismert a városban, teljesen úgy érezte, mintha mindannyian vele táncolnának.

Egy pillanatra lehunyta a szemét, és ringatózva hallgatta a gitár pengését. *Hálásnak kellene lennem ezért a buliért*, gondolta. Végül is az egész dolog az ő érdekében történik.

Felnézett a bárpult mögötti falra. Amy hatalmas fotója díszelgett ott, egy húsz évvel ezelőtti kép, hétéves korából. Egy már megfakult polaroid felvételtől nagyították, így egy kicsit homályos volt. De Amy széles, foghíjas mosolya és örökvidám természete így is tökéletesen érzékelhető volt. Világosbarna haja a vállára omlott, és egy színes gyöngyökből fűzött nyakláncot viselt. Ha az ember közelebből is megnézte, kivehette a különböző figurákat: a lila delfint, a rózsaszín kacsát...

Ez volt Susan kedvenc képe a kislányáról. Azon a héten készítette, amikor meggyilkolták.

– Jön Evan – súgta a fülébe Terri.

És Susan is látta, hogy Evan Mullens egyre közelebb sodródik hozzá tánc közben. Evan ötvenhét éves volt, két évvel idősebb, mint ő, és nemrég vált el. Tavaly visszaköltözött a városba, hogy átvegye az Adirondacki Hagyományőrző Iskola vezetését, és úgy tűnt, tetszik neki a nő. Hetente legalább

egyszer elment a bisztróba és olyankor mindig flörtölt vele. Terri gyakran mondogatta, ha Susan egy kicsit is bátorítaná, egészen biztosan elhívná randizni.

A férfi még csak nem is nézett ki rosszul, de Susan ugyanolyan ritkán randizott, mint táncolt. Kiesett a gyakorlathoz. Úgyhogy csak egy pillantást vetett Evan széles vigyorára és piros kockás ingére, küldött felé egy röpke kis mosolyt, és gyorsan másfelé nézett.

Mire az anyjával találta magát szemben, aki egy közeli bokszban ült, sörözgetett és ritmusra bólogatott. Lenora intett neki, majd az oxigénpalackja mellett előredőlve megpróbálta túlkiabálni a zenét.

– Jó kis buli, mi?

Ja, még hogy jó buli! Susan akarata ellenére is érezte, hogy a düh ragacsos masszája újra életre kel, és elborítja a szívét, mert ami Amyvel történt, az lényegében az anyja hibája volt...

Hagyd! Most ne gondoldj erre!

A dal a dobok dübörgésével és a gitárok zúgó akkordjával ért véget, és mindenki éljenzésben tört ki. Johnny, a hosszú hajú, csontos arcú énekes azzal nyugtázta a tapsot, hogy levette lila cowboykalapját és széles ívben meglendítve maga előtt meghajolt. Nem ő volt a világ legnagyobb énekes, de ezt azzal ellensúlyozta, amit Lenora „életkedvnek” nevezett.

– Hogy vagytok? Jól érzitek magatokat? – kiáltotta.

A tömeg hujjogott, kiabált, mire Johnny szélesen elvigyorodott. Aztán felemelte a kezét.

– Nos, mint tudjátok ez a muri nem csak a szórakozásról szól.

A közönség még nem állt készen a komolyabb dolgokra, így néhányan jóindulatú tiltakozásba kezdtek.

– Fogd be, és énekelj! – kiáltotta a táncparkettről egy részeges fickó.

De Johnny kitartott.

– Ma este nemes célt tűztünk ki magunknak. – Erre már mindenki elcsendesedett. A részeg hangoskodva fejezte ki nemtetszését, de valaki az oldalába könyökölt, mire azonnal abbahagyta a kiabálást.

– És ezért – folytatta Johnny, ahogy levette a mikrofont az állványról – szeretném felkérni Susan Lentigót, Amy édesanyját, hogy jöjjön fel a színpadra.

Susan utált a nyilvánosság előtt beszélni, de a lánya meggyilkolása óta szerzett annyi rutint, hogy már elviselte valahogy. Így aztán lesimította sötétbarna haját, megigazította a szemüvegét, vett egy nagy levegőt, hogy megnyugtassa magát, és megindult a kis zenekari pódium felé. Már nem volt úgy oda a ruhákért, mint régen, de most örült, hogy engedett anyja rábeszélésének, felvette a csinos, sárga blúzat, és kisminkelte magát. A tömeg tiszteletteljesen tapsolt, miközben felment a két lépcsőfokon, és átvette a mikrofont Johnnytól.

– Sziasztok! – köszönt, de a szája túl közel volt a mikrofonhoz, és az bevisított. Susan látta, hogy az anyja összerезzen.

Johnny odalépett, hogy segítsen, de ő tudta, mit kell tennie. Néhány centivel távolabb tartotta a mikrofont, és újra kezdte.

– Üdv mindenkinek! – Most már jól működött a dolog.

Az asszony végignézett a tömegen. Voltak ott néhányan, akik a születése óta ismerték. Itt éltek gyerekkorában, a házassága alatt, és az őt ért tragédia idején is. Sokan közülük segítettek átkutatni az erdőt, amikor Amyt keresték.

És most megint a támogatására sietnek. Minden egyes eladott sör neki segít, hogy legyen elég pénze eljutni a jövő hétvégén az észak-dakotai börtönbe.

– Szeretném megköszönni, hogy eljöttetek – kezdte. Mary Parsons lekipásztor felé pillantott, aki néhány, immár a hatvanas éveiben járó nővel ült együtt az egyik bokszban. Ők voltak azok, akik a történetek után körülbelül egy évig minden héten készítéseket vittek Susannek.

– Köszönöm a gyülekezet minden tagjának...

Parsons tiszteletes ünnepélyesen bólíntott, az egyik nő zsebkendővel törölgette a szemét. Susan elfordította a tekintetét. Más sem hiányzik, mint az, hogy a végén még ő is összeomoljon! Gyorsan be kell fejeznie a beszédét.

– Köszönöm az összes a csodálatos hölgynek is, akik a biztróban dolgoznak velem – folytatta gyorsan.

– Nagyon szeretünk, Susan! – kiáltotta a táncparketten álló Terri. Terri tinilány volt akkoriban, amikor Amyt megölték. Néha még vigyázott is rá.

Susan kis mosolyt küldött felé, majd ismét belefogott.

– Hálás vagyok továbbá a csodálatos szomszédaimnak...

Az egyik távolabbi bokszban ülő Tom és Stacy, akik egy lakókocsiban laktak, tőle valamivel lejjebb az utcában, és rendszeresen felvágták a tűzifáját, feltartották a hüvelykujjukat.

Aztán az anyjára nézett. Tudta, hogy az anyja kegyetlenül gyötrődött amiatt, amit tett, és nem érdemelte meg azt az esztelen haragot, amit Susan néha iránta érzett...

– És anyámnak, Lenorának is.

Lenora sokkal jobban élvezte, ha a közfigyelem középpontjába került, mint Susan, és már ivott is néhány pohárral. Az arca rögtön felderült, és neve említésére vidáman integetni kezdett az embereknek.

– De legfőképp Amy legjobb barátnőinek szeretnék köszönetet mondani – folytatta Susan. – Sherrynek, Kate-nek és Sandynek, amiért oly sok örömet szereztek Amynek, amikor még élt, és hogy sosem felejtették el őt.

A három fiatal nő még mindig egymásba karolva állt a táncparkett szélén. A húszas éveik végén jártak, családjuk, munkájuk volt. Élték az életüket.

Mindenük megvolt, ami Amynek nem.

Susan még mindig fel tudta idézni a négy kislány képét, ahogy Amy halála előtti nyáron a Garth Brooks-számokra készült tánckoreográfiát gyakorolták náluk, a teraszon. Így, együtt látni őket itt, édes és kínkeservesen fájó érzés volt. Nyilvánvalóan ők is így érezhették, mert mindhárman elsírták magukat.

Susan elfordult tőlük, és felnézett a bárpult mögött felakasztott, hatalmas fotóra.

– Azt hiszem, ma Amy is itt van velünk – mondta.

A képen hiányzott Amy egyik felső tejfoga. A fogtündér épp a halálát megelőző este tett két dollárt a párnája alá.

Susan újra a tömeg felé fordult.

– Húsz hosszú év telt el. Most viszont, mindössze hét nap múlva, jövő szombaton, este fél hatkor végre igazságot szolgáltatnak neki. Hála nektek és a nagylelkűségeteknek, én is ott leszek Észak-Dakotában, amikor az a mocskos szörnyeteg – Susan hangja itt érezhetően megtelt feszültséggel –, aki megerőszakolta és megölte a lányomat, megkapja a jól megérdemelt büntetését. A pokolra küldik, és az én Amym végre békében nyugodhat.

Susan egy pillanatra elgondolkodott, rájött, hogy már nincs több mondanivalója, és egy „Köszönöm”-mel visszaadta a mikrofont Johnnynak. Lelépett a színpadról, és elindult vissza a bokszához.

Még mindig dolgozott benne az izgalom, hogy beszédet kellett tartania. Nem érezte a lábát, ahogy a hideg, sötét fapadlóra lépett.

Elhaladt Sherry, Kate és Sandy mellett, és a lányok sorra megölelték. Néhányan tapsolni kezdtek, majd lassan mindenki bekapcsolódott. Akik eddig ültek, most felálltak. Többen kinyújtották a kezüket, hogy magasba tartott tenyerüket összeüssék Susanéval, amit először kissé furcsának talált, de azért pacsizott mindenkivel. A táncparketten álló, részeg fickó olyan lelkesen csattantotta a tenyerét az övéhez, hogy megbotlott és elesett.

Johnny letette a mikrofont, hogy ő is megtapsolhassa. Aztán felvette, és azt mondta:

– Susan, ne felejts el fotózni, mert mind látni akarjuk, ahogy ropogósra sütik azt a beteg állatot!

– Úgy van! – kiáltotta egy nő, és erre mindenki éljenzett.

– Nagyjából százan jöttünk ma itt össze – folytatta Johnny –, és rengeteg sört vettünk...

– Nem mondogd?! – kiáltotta a részeg.

– ...ami azt jelenti, hogy máris rengeteg pénz gyűlt össze Susan útjára. De Észak-Dakota messze van, és történetesen tudom, hogy a jó öreg Dodge Dartnak új abroncsokra van szüksége. Aztán ott van a szállás, meg a többi költség is. – Levette nagy cowboykalapját. – Úgyhogy, bár ránk is nehéz idők járnak, lássuk, mit tehetünk még ezért a bátor csajért!

Beletett egy húszdollárost a kalapba, és továbbadta a hozzá legközelebb álló férfinak. Ahogy a kalap körbejárt, és egyre több pénz került bele, a zenekar játszani kezdett egy lassú balladát, amit Johnny kifejezetten erre az alkalomra írt a múlt héten.

Kislányom, minden nap gondolok rád! – énekelte. – *Imámban kívánok jó éjszakát...*

És Susan végre megengedte magának, hogy sírva fakadjon. Könnyein keresztül nézte az embereket, akik törődtek vele, akik azért gyűltek össze, hogy segítsenek neki. Az anyjával

kettejüknek együtt sem volt száz dollárjuk, de így már el tud menni a kivégzésre. Oly sok éve várt már erre, hogy majdnem el is felejtette, milyen volt az élet, mielőtt megtörtént a dolog.

Mert nemcsak a lányát, hanem a férjét, a lelki társát is elvesztette. Az egyetlen férfit, akit valaha is szeretett.

Parsons tiszteletes időnként elővette a megbocsátás témáját. De Susan leszarta a megbocsátást.

Talán ha a Szörnyeteg – sosem hívta az igazi nevén, nem volt hajlandó megtisztelni vele – egyszer is *kéri*, hogy bocsásson meg neki, ha abbahagyta volna a hazudozást, és nem ragaszkodik hozzá, hogy nem ő ölte meg Amyt, akkor talán érezne iránta a gyilkos dühön kívül valami mást is.

Ökölbe szorította a kezét. Amy a Szörnyeteg jelenlétében lehelte ki a lelkét. Most pedig a Szörnyeteg fogja Susan jelenlétében kilehelni a lelkét. Majd jól hozzányomja az arcát az üveghez, hogy a férfi élete utolsó pillanatában őt lássa, ő meg végignézi a halálát.

Susan visszaült a bokszbá, és Lenora odament hozzá. Egyik kezével a kerekeken gördülő oxigénpalackot húzta maga mellett, a másikkal egy sört tartott.

– Szépen beszéltél – mondta. – Kérsz még egy sört?

Úristen, hogy az anyjának mennyire fogalma sincs semmiről! De, ha jobban belegondol, igazából szívesen meginna még egy sört.

– Kösz – mondta végül.

Kortyolt egy nagyot, és azon tűnődött, vajon hogyan érez majd jövő szombaton, miután a Szörnyeteg megkapja, amit megérdemel. Képes lesz végre elengedni a történeteket és „továbblépni”, ahogy az anyja mindig is tanácsolta?

Tudta, hogy Lenorának igaza van. Csak harmincöt éves volt, amikor a dolog történt. Újra férjhez mehetett volna, új családot alapíthatott volna. Persze, saját gyereket már nem

szülhetett, de örökbe fogadhatott volna, vagy lehetett volna nevelőszülő. Csak az isten a megmondhatója, Lake Luzerne hány elvált pasija próbálta csapni neki a szelet az évek során. Evan messze nem az első volt.

De nem tehetett róla, nem ment a dolog. Néha úgy érezte magát, mint egy láncdohányos, aki levegő után kapkod. Az is lehet, hogy egyszerűen csak a gyász, a bánat és a büntudat fojtogatta. Úgy érezte, hogy a történet még most, húsz év elteltével sem ért véget. Volt valami furcsa érzése, valami, szinte a csontjaiban, de nem igazán tudta meghatározni, mi lehet, és nem is volt értelme. Mégis úgy érezte, hogy valami fölött elsiklott, valamit nem vett észre a kislánya meggyilkolása idején. De ha időben észrevette volna azt a bizonyos dolgot, akkor megelőzhette volna a tragédiát.

De mi az, amit nem vett észre? És mit tehetett volna?

Albanyban, a kórházban, a pszichiáter azt mondta, hogy ez gyakori jelenség: az emberek egy értelmetlen tragédia után büntudatot éreznek, és megpróbálnak kitalálni egy olyan forgatókönyvet, amely szerint nem valami véletlenszerű esemény ment végbe, hanem olyasmi, amit valahogy ők maguk okoztak. Vannak, akiknek könnyebb elviselni a büntudatot, mint azt az érzést, hogy semmi befolyásuk sem volt arra, ami velük történt.

De mondhatott bármit a pszichiáter, Susan akkor is szinte minden éjjel sorra vette a fejében a tragédia legapróbb részleteit.

Miközben kiitta a sörét, megint csak lepergett a fejében a kislánya életének utolsó hete.

HARMADIK FEJEZET

ÁPRILIS 7., VASÁRNAS, HÚSZ ÉVVEL KORÁBBAN

SUSAN ÉS AMY NEM sokkal öt után ért haza a gyöngyvásárló és fagyievő expedícióról. Danny megelőzte őket, és egy Celtics-mérkőzést nézett a tévében.

– Sziasztok! – köszönt, és ahogy a férje felállt, Susan rögtön látta rajta, hogy jól sikerült a házbemutató. A sportzakóját már levette, de még mindig rajta volt a világoskék, nyitott gallérú ing, és felvillant az arcán magabiztos vigyora. Susan, hetek óta először, ismét ráébredt, hogy milyen szexi férje van. Akkor kezdtek járni, amikor Danny végzős volt a középiskolában, neki meg még két éve volt hátra. A fiú az iskolai futball- és baseballcsapat sztárja volt. Az első randijukon úszni mentek a Fourth Lake melletti tóhoz, és Susan elevenen emlékezett rá, hogy elállt a lélegzete, amikor a srác levette a pólóját. Most úgy tartotta magát remek kondiban, hogy szinte fanatikus elszántsággal járt át edzeni Corinthba.

És igenis jó megjelenésű párt alkottak, még ha ez Susan szájából dicsekvésnek is hangzott. Ő maga naponta vagy három-négy kilométert gyalogolt, még télen is. Ezzel, meg a biztróban végzett felszolgáloi munkával sikerült hamar

visszafogynia a terhesség előtti súlyára. Jó érzéssel talált rá a szép ruhákra a gyülekezeti turiban, és egy kis kényeztetést is megengedett magának: rendszeresen festtette a haját a Country Girls nevű szalonban.

Amy szökdécselve szaladt oda Dannyhez.

– Apa, megvettük a legszebb gyöngyöket! A boltban az eladó azt mondta, hogy legalább százezer ilyen van nekik!

– Húha! – mondta Danny, majd felkapta Amyt, és magához ölelte. – Az aztán nem semmi!

Amy kibújt Danny öleléséből, hogy kirakhassa a gyöngyeit a nappali asztalán. Susan üdvözlésül megpuszilta a férjét.

– Milyen volt?

– Tizennégyen jöttek el, köztük három elsőrangú potenciális vásárló lehet – vágott Danny az öklével a levegőbe. – Fogadok, hogy egy ajánlatot biztosan kapunk holnap. Ha nem többet!

– Szuper! Süssek egy kis csirkét vacsorára, hogy megünnepeljük?

– Apa, megnézed a rózsaszín kacsámat? – kérdezte Amy.

És amíg a kislány a gyöngyeit mutogatta, Susan elkészítette a vacsorát. A citrommal és fokhagymával ízesített csirkecombót valamivel több, mint egy órán át sütötte a tepsiben, pont úgy, ahogy Danny szerette. Az esküvője előtti estén Lenora azt mondta: „A férfi cseppet sem bonyolult lény. Adj neki enni, akkor boldog és elégedett lesz.” Ez volt a legjobb tanács, amit valaha kapott az anyjától.

A házasságukban volt néhány nehéz időszak. A húszas éveiben Susan kétszer is elvetélt. Amikor megszületett Amy, ez a valóságos kis csoda, az orvos azt mondta neki, hogy tartós méhnyak-elégtelenségben szenved, és semmiképp sem lehet több gyereke.

De a házasság túlélte Susan egészségügyi problémáit, csak-
úgy, mint Danny ingadozó karrierjének sikereit és sikertelen-
ségeit. Voltak napok, amikor a férfit súlyosan nyomasztották
a munkahelyi gondok, és olyankor úgy érezte, jobban tette
volna, ha mégis beiratkozik a jogi egyetemre, és nem éri be
azzal, hogy ingatlanügynök marad, és ilyenkor Susannel is
harapósan beszélt. De az asszony tudta, hogy a férje a végén
úgyis mindig lecsillapodik, és újra a régi önmaga lesz.

Danny kitartott Susan mellett azokban a szörnyű hóna-
pokban, amikor elvesztette a kisbabáit. Végtelen mennyiségű
mandulás-tejkaramellás fagylaltot hordott haza neki, meg
elvitte motorosszánozni, hogy elterelje a figyelmét. Néha
gyorsabban száguldottak, mint Susan szeretne volna, de va-
lószerűleg akkor pontosan erre az izgalomra volt szüksége.

– Kész a vacsora! – szólt ki a konyhából. Mire Danny és
Amy versenyt futottak, hogy ki ér hamarabb az asztalhoz.
Mindenki repetázott a csirkéből és a krumpliból is, Amy pe-
dig egy kisbagolyról szóló, hosszú, bonyolult történettel szó-
rakoztatta a szüleit. A bagoly kedvenc eledele a kígyó volt, de
csak az undokul viselkedőket csípte el. Susan elkapta Danny
tekintetét, és a két felnőtt összemosolygott.

Vacsora után Susan elmosogatott, Danny és Amy pedig
a kislány babáival játszottak, majd birkózni kezdtek a nappali
szőnyegén.

– E'kaplak! – morogta Danny, mire Amy tettetett félelem-
mel sikítózott. Susant boldoggá tette, hogy a férje és a lánya
ilyen közel álltak egymáshoz. *Bárcsak én is így lettem volna
az apámmal!* – gondolta. Susan apja mindig kimerülten tért
haza a papírgyárból, levágta magát a kanapéra, megivott pár
doboz sört, és meccset nézett. Susan még csak tízéves volt,
amikor az apját elvitte egy szívroham.

És többé nem is jelent meg az életében igazi apafigura. Az anyja egy fogorvosi rendelőben helyezkedett el recepciós-ként, és nekilátott, hogy – a saját szavaival élve – végre kitombolja magát, és sorra szedte fel a hapsikat. Nős, nőtlen, mindegy volt neki. Susan elfogadta, hogy az anyjának is joga van élni, de úgy érezte, Lenora időnként meglehetősen ostoba döntéseket hozott, főként, ha ivott. Ez volt az egyik oka annak, hogy Susan csak mértékkel ivott.

Miközben a zsírt súrolta a tepsi aljáról, tehetetlenségében az ajkába harapott, mert eszébe jutott, hogy mi történt két nappal korábban. Lenora vigyázott Amyre, és elvitte fagyizni a legújabb lovagjával. Amikor Amy hazajött, kijelentette, hogy a nagy barátja eléggé „nyomi”.

– Folyton kis hölgynek hívott. Ilyeneket mondott, hogy: „Szia, szép kis hölgy!” És megsimogatta a hajamat. Fúj!

Muszáj lesz beszélnie az anyjával. Semmi szükség rá, hogy Amy Lenora pasijaival töltse az idejét, főleg nem azokkal, akik közelében kényelmetlenül érzi magát. Susan csütörtök óta halogatta ezt a beszélgetést, de már túl kellene esnie rajta. *Azonnal felhívom anyát* – határozta el.

De amikor befejezte a mosogatást, Danny már bevonult a dolgozósobába, és magára zárta az ajtót. Biztosan, hogy e-maileket küldjön az ügyfeleinek meg a potenciális ügyfeleknek, meg, hogy megírja a körleveleit. Mivel ő használja a betárcsázós internetet, és ezzel legalább egy órára leköti a telefonvonalat, Susan mégsem tudja majd felhívni Lenorát.

Na, nem baj. A számítógép és az internet Danny munkája miatt kell, ez fontosabb. Különben is, talán jobb, ha vár, és csak holnap beszél az anyjával. Vasárnap este, a hétvége utolján, Lenora sosem volt a legjobb formájában.

Így Susan inkább Amyvel töltötte az időt. A konyhaasztalhoz ültek, és gyöngyöt fűztek. Ahhoz a mérethez, amit Amy

szeretett volna, csak körülbelül ötven gyöngy kellett, így sok időt töltöttek azzal, hogy kiválasszák, melyik kerüljön az új nyaklánc zsinórjára.

– A delfin és a kacska legyenek egymás mellett, mert összeházasodnak – jelentette ki Amy.

– Érthető – felelte Susan. – Mi legyen a kék egyszarvúval?

– Hát, legjobb, ha mindkét oldalán sárga gyöngyök lesznek. Vagy talán pirosak... Szerinted, anya? – kérdezte Amy a homlokát ráncolva, mintha legalábbis az egész világ sorsa ezen múlt volna.

Susan elmosolyodott, és megsimogatta Amy fejét. Milyen szerencsés volt, hogy egy ilyen gyönyörű teremtménynek adhatott életet!

Odakinn lassan besötétedett, de ők még mindig a nyakláncot fűzték.

NEGYESEDIK FEJEZET

NOVEMBER 28., VASÁRNAP, NAPJAINKBAN

A VARJÚ BÁRBAJN ÉJFÉL után ért véget a buli. Susan kint állt a jeges adirondacki szélben, és mindenkinek megköszönte, hogy eljött. Ahogy megölelte a távozókat, érezte a testük melegét.

Aztán elérkezett az idő, hogy ő is hazatérjen. Anyjával együtt beszállt az öreg Dodge Dartba, és Terri is elköszönt tőle.

– Jó szórakozást! – szólt be Terri az ablakon. – Üsd ki őket!

Susan rájött, hogy Terri ezt egyfajta vicces utalásnak szánta, és a kivégzésre gondol, mire csak mosolyogva megcsóválta a fejét.

Öt perc múlva már haza is értek. Susan most is abban a három hálósobás, otthonos, a 9N-es főút közelében álló házban lakott, ahol évekkel ezelőtt Dannyvel és Amyvel élt. Lenora az oxigénpalackot húzta fel maga után a kocsifelhajtón, Susan meg a nagy, műanyag szemeteszsákot cipelte, amit az este folyamán összegyűlt pénzzel töltöttek meg.

– Hű, az aztán nehéz lehet! – mondta elismerően Lenora.
– Mit gondolsz, mennyi van benne?

– Sok – felelte Susan. Olyan elcsigázottnak érezte magát, hogy megbotlott a bejárati ajtó előtti lépcsőben. De az est, a buli határozottan sikeres volt, és jóval több jött össze, mint amennyire számított.

Kinyitotta az ajtót, és bementek.

– A pokolba a kivégzéssel! – szólalt meg Lenora, ahogy végigmentek a subaszőnyeggel borított nappalin. – Floridába kellene menned, és nyaralni egy kicsit a tengerparton.

Nehogy már megint! Lenora hónapok óta azon volt, hogy megpróbálja lebeszélni a lányát arról, hogy elmenjen a kivégzésre. Susan persze tudta, hogy az anyja nem akart semmi rosszat, csak attól féltette, ha újra szemtől szemben látja a Szörnyeteget, megint előjönnek a régi traumái. Így hát lenyelte az ingerültségét, és könnyed hangnemet ütött meg.

– Nem tudom, lesz-e kedvem Floridához, de lehet, hogy megnézem útközben a Niagara-vízesést.

Nem volt benne biztos, hogy ezt komolyan gondolja-e, de Lenora kapva kapott az ötleten.

– De jó lenne! És menj el a Rushmore-hegyhez is! Lefogadom, hogy az aztán nem semmi!

Bementek a konyhába, és Susan kibontotta a szemeteszáskot. Lenora eltette az asztalról a kacsza formájú kávétejszín-tartót, és a szintén kacsát formázó szalvétatartót, hogy helyet csináljon a pénznek. Anya és lánya egy dologban nagyon egyformán gondolkodott: mindig megemlékeztek Amy kacsák iránti szeretetéről. Valahányszor lomtalanítás volt a környéken, és ők megláttak valami kacsza formájú dolgot, azonnal lecsaptak rá.

Susan kirázta a bankjegyeket a zsákból az asztalra, és csak pislogott. Soha életében nem látott még ennyi pénzt, még a bisztróban sem, a július 4-i ünnepi hétvégék szombatjain sem.

Lenora felkapott két nagy marék bankjegyet, az orrához emelte, és beleszagolt.

– Istenem, de jó illata van ennek a pénznek! Legszívesebben beleharapnék!

Susan felszedett néhány kóbor bankjegyet a padlóról.

– Címletek szerint kellene kiválogatnunk őket – mondta.

Nekiláttak, hogy kis halmokat rakjanak össze az egydollárosokból, az ötösökből, tízesekből és az itt-ott felbukkanó húszasokból. A kályha melletti sarokban Kócos, a vén, szürke macskájuk, egykedvűen nyalogatta a tappancsait.

– Hallod, ennyi pénzzel – kezdte Lenora, és Susan már készült, hogy megint felbosszantsa magát, mert pontosan tudta, mi következik – akár repülőre is ülhetnél!

Lenora megszállott módjára rettegett attól, hogy Susant baleset éri az Észak-Dakotába vezető úton. És hát való igaz, még sosem tett meg ilyen hosszú utat egyedül, viszont egészen jól vezet. Igazán lazábban vehetné ezt az anyja!

De Susan biztos volt benne, hogy tudja, miért is félti őt ennyire Lenora. Az anyja így próbálja pótolni azt a mulasztását, hogy nem vigyázott Amyre akkor, amikor kellett volna.

– Egy repülőút oda-vissza nyolcásznegyven dollár – mondta Susan olyan türelmesen, amennyire csak tőle telt.

– Annál jóval több van itt – mutatott a bankjegyhalomra Lenora.

– Igen, de meg is kell szállnom Észak-Dakotában. Az éjszakánként kilencven, és enni is kell. Plusz, hagyok neked ötven dollárt, hogy legyen pénzed a hétre.

– Nekem nem kell pénz! Megleszek anélkül is.

Susan erre nem válaszolt. Mindketten tudták, hogy pár napon belül Lenorának muszáj lesz bevásárolnia, és az legalább ötven dollár, ha nem több.

– Nem tudod megvenni a repülőjegyet a hitelkártyáddal?
– kérdezte Lenora.

Vajon valami baj lenne az anyja memóriájával, vagy csak szándékosan ilyen makacs? Susan állkapcsa megfeszült.

– Kimaxoltam, anya, már mondtam neked. – Elvett néhány befőttesgumit az ablakpárkányról, és összefogta velük az egy- meg ötdollárosokat. A tízes és húszas kötegek kisebbek voltak, ezekhez elég volt egy-egy gemkapocs.

– Nem örülök neki, hogy olyan messze északra vezetsz, egyedül. Mi lesz, ha havazik?

– Te mondd mindig, hogy kalandvágóbbnak kellene lennem.

– Igen, de nem így. Nem szeretném, hogy lecsússz az autópályáról. És a lábad sem biztos, hogy bírja, ha kétezer-négyszáz kilométert kell lenyomnod.

Most már tényleg elég! Susan leült, és egyenesen Lenora szemébe nézett.

– Anya, húsz éve várok arra, hogy a pasas meghaljon! Ha a lábam gondot okoz, akkor levágom, és úgy megyek tovább!

Lenora fejcsóválva nézett Susanre.

– Újra férjhez kellett volna menned – mondta.

– Oké, anya! – vágott türelmetlen grimaszt Susan.

– Ne forgasd azt a nagy, barna szemed! Még most is nagyon vonzó nő vagy. Nem helyes, hogy így elásod magad.

– Mondtam, hogy oké, elég ebből!

De Lenora nem adta fel.

– Mi van azzal a fickóval, Evannal? Egész jóképű, nem?

– Mindegy – hagyta rá Susan, de abban a pillanatban rájött, hogy úgy beszél, mint egy tini. Felállt, és turkálni kezdett a fiókokban, hogy összeszedjen még néhány gemkapcsot.

Talán mégsem volt olyan jó ötlet, hogy Lenora hozzá költözzön. Viszont aggasztotta, hogy az anyja egyedül él, és különben sem telt nekik két lakás fenntartására.

– Kicsit megstuccolnám a hajad – szólalt meg Lenora. – Megritkítanám az ősz fürtöket.

Meg kell hagyni, az anyja sosem adta fel. Susan összefogta a húszasokat az iratkapcsokkal, és a többi bankóval együtt beletömte őket kopott gyapjúkabátja belső zsebébe. Aztán felállt.

– Holnap nagy nap vár ránk. Megyek, lefekszem. Jobb lenne, ha te is lefeküdnél.

– Nem megyek még. Be akarom fejezni a sáladat. – Azal Lenora elővette a kötését. Élénk ciánkék sálat készített Susannek az útra.

– Jól van. Akkor jó éjt, anya!

– Jó éjt, kicsim!

Susan ezzel elment, hogy nyugovóra térjen, ugyanabban a hálósobában, amin egykoron Dannyvel osztoztak. Lenora Danny régi dolgozósobájában aludt, mert Amy hálósobája még mindig tele volt a kislány holmijával. Két puha nyuszija ugyanúgy ölelte egymást a párnáján, ahogyan aznap is, amikor elrabolták. Susan megfogadta, hogy addig nem üríti ki Amy szobáját, amíg nem végeznek a gyilkosával. Lenora szerint ez hülyeség volt, de Susan ebből nem engedett.

Másnap reggel fél hatkor ébredt, és már képtelen volt visszaaludni. Főzött magának egy kávé, és úgy döntött, ha már így esett, legalább korán útnak indul.

A hajnali csöndben körülnézett a házban, amit hamarosan maga mögött hagy egy időre. Elővette a tejet, és tekintete elmerengett a hűtő ajtaján. Elborították a Susant, Lenorát és Amyt ábrázoló fotók. Az egyik a Buttermilk Falls természetvédelmi parkban szánkóznak, a másikon Amy a tóban

pancsol, egy harmadikon két kis tököt tart a magasba, saját termést, amit ők neveltek a kertben. Az egyik, szemmagaságban elhelyezett kép Susanról és Amyről készült halloween estéjén. Egyforma hercegnőruhájuk volt, és egyenesen a lencsébe bámultak.

Dannyról is volt néhány kép, egészen lent, az ajtó alján. Ha ezekre nézett, Susan mindig elszomorodott egy kicsit, ugyanakkor mosolyra is fakasztották: ott voltak a felvételek róla és Dannyról, amikor elmentek a George-tóhoz lékhorgászni. A lékhorgászat nem igazán Susan sportja volt, de a multság kedvéért elment. Aztán volt néhány másik kép is, a nászútjukról, a Maine állambeli Bar Harborben. És ott volt Susan kedvenc képe is a férjéről. Ez a kórházban készült, azon a napon, amikor Amy megszületett. Amy Susan karjai között, Danny pedig megcsókolja a baba aprócska, tökéletes kis ujjait.

– Jó reggelt, aranyom! – köszöntötte Lenora. Susan nézte, ahogy az anyja bejön, húzza maga mellett az oxigénpalackot, és büszkén tartja az újonnan elkészült sálát. – Nézd, kész lett!

Két órával később, amikor Susan összepakolt, és indulásra készen állt, Lenora odalépett hozzá, és a nyaka köré teker- te a sálát. Az asszony megnézte magát a nappali tükreben. A régi, szürke kabátja volt rajta, egy sötétkék pulóver, kifakult farmer, és a nyolc éve vett csizmája. Az élénk ciánkék sál mindenképp feldobta az összhatást.

Úgy érezte magát tőle, mintha valami nagy kalandra indulna.

Bár eléggé örültségnek tűnt, hogy úgy vág neki ennek az útnak, mint valami kalandnak.

Nézte, ahogy az anyja csontos, eres kezével igazgatja a sál- lat a nyakában, és arra gondolt, hogy Lenora mindig is na- gyon szerette őt. Sosem volt tökéletes, és isten a tanúja, hogy szörnyűséges hibákat követett el. De jó anya volt.

– Köszönöm, anya. Gyönyörű sál.

Az anya csak úgy sugárzott a dicsérettől.

– Összeraktam neked egy zacskóba egy kis földimogyorót és csokipasztillát. Meg édes, szárított vörös áfonyát is kevertem hozzá. Amit úgy szeretsz.

Susan jobban örült volna, ha az anya azon a pénzen is inkább alapvető élelmiszereket vesz magának a hétre, de csak annyit mondott:

– Köszönöm, anya.

– A táskádba tettem. És itt van még ez is. Én csináltam, hogy vidd magaddal – Lenora a hűtőhöz ment, és levett a tejéről egy kisméretű ablaktisztító spray-t. Az átlátszó flakon tele volt valami piros folyadékkal.

– Mi ez? – kérdezte Susan, ahogy elvette tőle, és közelebb emelte a szeméhez.

– Vigyázz! Paprikaspray van benne.

Susan gyorsan kinyújtotta a karját, hogy a flakon messze kerüljön az arcától. Te jó ég, az anya teljesen megörült!

– Ez most komoly?

Lenora bólintott.

– Extra csípős pirospaprika és sóborszesz.

Susan hitetlenkedve, felvont szemöldökkel nézett az anyjára, mire Lenora megsértődött.

– Most mit vágsz ilyen képet? Tudod, mennyi flúgos ember jár a világban!

Susan úgy döntött, hogy nem vitatkozik. Végül is, mi van, ha balesetet szenved az úton, és most látja utoljára az anyját? Vagy ha Lenora agyvérzést kap, amíg ő távol van? Susan nagyon is jól megtanulta, hogy soha semmit ne vegyen természetesnek.

– Köszönöm – mondta, és betette a paprikaspray-t a táskájába.

Aztán végiggurította a rosszul záródó, öreg bőrröndöt a sáros, kavicsos kocsifelhajtón, és beemelte a csomagtartóba. El sem hitte, hogy végre nekivág az útnak. Az anyja kivonszolta magával az oxigénpalackját, és nézte a lányát, ahogy az első ülésre teszi a táskáját.

Most már tényleg készen állt az indulásra.

Nagyon is készen.

– Jövő szerdán itthon leszek – mondta Lenorának. – A gyógyszeridet két teljes hétre előre kikészítettem.

– Felhívtad Dannyt? – kérdezte Lenora.

Susan már éppen le akarta csapni a csomagtartó ajtaját, de erre a mozdulat közben megállt, és az anyjára nézett. Az volt az érzése, hogy Lenora már napok óta készült, hogy ezt megkérdezze, csak nem akarta vele felzaklatni.

Lenora harciasan felszegte az állát, hogy leplezze, mennyire kínosan érzi magát.

– Szóval?

– Minek? – vont vállat Susan. Nem akarta, hogy az anyja rájöjjön, milyen gyakran gondolt Dannyre mostanában, lényegében azóta, hogy a Legfelsőbb Bíróság elutasította a Szörnyeteg végső fellebbezését, és végre teljesen biztossá vált, hogy kivégzik.

– Amy Danny lánya is volt – folytatta Lenora. – És nem tehet róla, hogy elváltak.

– Sosem mondtam, hogy tehet róla.

– Lehet, hogy nem volt tökéletes, de jó ember. Egyszerűen csak nagyon szar lapokat osztottak nektek.

Fura, hogy alig egy perccel korábban Susan nagyjából épp ugyanezt gondolta Lenoráról: nem tökéletes, de nem is érdekelte meg, hogy annyira balszerencsés legyen, mint amilyen. Susan feje hirtelen elnehezedett, pedig még mindig korán

volt. Most nem akart Dannyre gondolni. Lecsapta a csomag-tartó tetejét.

– Indulnom kell – lépett közelebb Lenorához, és kissé elkomorult, ahogy ráébredt, milyen görnyedten áll ott az anyja, hogy milyen törekennyé vált. De aztán elmosolyodott.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Lenora, és már készült, hogy megint megsértődjön.

– Semmi. – Valójában arra gondolt, hogy akármilyen törekény is az anyja, cseppet sem lepődne meg, ha felszedne valami pasit egy-két éjszakára, amíg ő nincs otthon. – Megkértem Territ, hogy néha nézzen be hozzád.

Aztán lehajolt, és megpuszilta Lenorát, mire az anyja szorosán megölelte.

– Drágaságom, ha elfáradsz, húzódj le egy kis időre!

– Igen, anya. Ígérem, le fogok húzódni.

Azzal beült a kocsiba, vett egy mély lélegzetet, és nagy, fekete kipufogógüst-felhőt hagyva maga után, elhajtott. A visszapillantó tükörből látta, hogy az anyja búcsút int, mire ő is integetett neki.

Fél utcával arrébb, a 9N-es főút kereszteződése közelében elhajtott a hely mellett, ahol régen a Homestead Motel állt. Susan kimondottan hálás volt, hogy a kisstílű csalók és ágrólszakadt átutazók e menedékhelyét végre megszüntették. Ma már csak egy lebontásra ítélt épületegyüttes maradt belőle, az ablakait bedeszkázták, és már öt éve kitették rá az „Eladó” táblát.

A 9N-en balra fordult, majd innen már egyenesen hajtott tovább. A reggeli égbolt még sötétszürke volt, és minden lombhullató fa kopasz ágakkal integetett. Vezetés közben azon gondolkodott, mikor fordult elő utoljára, hogy másfél hétre elutazott Lake Luzerne-ből. Jesszus, lehetséges, hogy a nászútjakor?

Ha csak rágondolt, teljesen lelombozódott. A végén még lehet, hogy tényleg elmegy a Niagarához és a Rushmore-hegyhez.

Rátért a Mill Streetre, és elhaladt az aprócska könyvtár mellett, ahol olyan sokat üldögéltek Amyvel az Amelia Bedeliáról szóló könyveket olvasva. Elhajtott a régi tekepálya mellett, ahol először csókolózott Dannyvel. Csak ártatlan, gyors puszival kezdődött, amit a fiú az arcára nyomott, amikor gratulált neki egy sikeres gurításért, de mire a csók véget ért mindketten tudták, hogy egy életre összetartoznak.

Aztán elhaladt a presbiteriánus templom mellett, ahol a gyülekezeti kórus tagja volt, ahol minden héten énekelt, és megpróbált hinni istenben. Tény, hogy a zenét és az éneklést legalább szerette. A város központjában Lake Luzerne ingatlanirodája mellett haladt el, ahol annak idején Danny dolgozott. Aztán behajtott a Rozelle benzinkút és szerelőműhely elé.

Üdvözlésére maga Clarence Rozelle jött elő. A hosszú szakállú, tűnődő szemű férfi a negyvenes évei vége felé járt. Évekkel ezelőtt Danny elmesélte neki, hogy Clarence kiválóan sakkozott, még versenyeket is nyert Albanyban, sőt New Yorkban is. Susan eltöprengett rajta, vajon miért nem kezdett valami mást az életével, miért ragadt le a benzinkútnál.

Talán Clarence is olyan volt, mint ő. Olyasvalaki, aki képtelen elhagyni az otthonát.

– Indulsz? – kérdezte, és beletörölte a kezét egy rongyba.

– Nem ártana négy új gumi, meg egy olajcsere – bólintott Susan.

Clarence lenézett a kocsi abroncsaira.

– Ja! Ez a kettő jól elkopott. – Aztán átment a kocsi másik oldalára. – Ezek itt meg szinte tükörsimák. Biztosan a rossz beállítás miatt, amiről már beszéltünk.

– Ja, ja. – A Dodge Dart alváza az utolsó nyolcvanezer kilométeren enyhén csáléra állt, de az alkatrész legalább háromszáz dolcsiba került volna, plusz a munkadíj.

– Na, fogjunk hozzá! Meglátjuk, mit tehetünk.

Susan leült a váróhelyiségben, felvette a *Mi* című magazin egy két hónappal korábbi számát, és olvasgatni kezdte a hollywoodi sztárok életéről szóló cikkeket. Mindig is úgy gondolta, hogy a magazint át kellene keresztelni, és a *Mi* helyett jobb név lenne neki az *Ők*, mert neki például a világon semmi köze nem volt ezekhez az emberekhez.

Clarence nagyjából fél óra múlva jött elő.

– Minden kész – jelentette.

Susan a kabátzsebébe nyúlt, és elővette a húszasokból álló köteget.

– Mivel tartozom?

– Semmivel.

A nő hitetlenkedve nézett a szerelőre.

– Komolyan kérdezem.

– Komolyan nem tartozol semmivel. Jól emlékszem a kislányodra. Aranyos gyerek volt.

Susan szeme bepárasodott.

– Köszönöm.

– Semmi gond. Mit gondolsz, Danny ott lesz?

– Nem tudom.

És valóban fogalma sem volt, hogy Danny vajon elmegy-e a kivégzésre. De nagyon remélte, hogy igen. Bármilyen is legyen ez a mágikus dolog, amit lezárásnak neveznek, attól félt, hogy nem sikerül megélnie, hacsak a férfi ott nem lesz vele. Ezt a borzalmas veszteséget együtt szenvedték el, és együtt kell túllépniük rajta. Utoljára tizenkilenc éve látta, de talán ez a hétvége újra összehozza őket, ha másképp nem is, legalább barátokként...

– Hát, ha találkozol Dannyvel, add át neki üdvözetem!
Isten áldjon meg mindkettőtöket!

– Köszönöm, Clarence.

Susan újra felhajtott a 9N-re, és elindult kifelé a városból.
Kétezer-négyszáz kilométer – gondolta.

Elhaladt a Varjú bár mellett, ahol a „Gyűjtés Amy Lentigo édesanyjának” feliratú plakát félig leszakadt, és most csapkodta a szél. Közel öt kilométerrel később keresztülhajtott Corinthon. Aztán elérte a város közepét és Molly Bisztróját.

Erre mindjárt megrohanták az emlékek. Mert lényegében itt kezdődött minden.